

BASTEI*Romantik*

**Hedwig
Courths-Mahler**

Végzetes mámor

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Friede Sörrensen
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Fordította: BODA FERENC

I.

Friede Sörrensen egyszerű, szürke vászonruhájában a kapu mellett álldogált, és egy füzetbe jegyzetelt. Kissé hátrébb lépett, hogy utat adjon a gazdasági udvarból kigördülő tejeskocsiknak. Amikor az utolsó kocsi is elhajtott, az egyik lovász odaszaladt, és bezárta a kaput.

Friede elégedetten csúsztotta jegyzetfüzetét az övéen függő bőrtokba, aztán sarkon fordult, és besietett a házba. A dísztelen, kétemeletes épület padlója kőlapokból volt kirakva, és hangosan koppant rajta minden lépés. Benyitott a jobb oldali, konyhába vezető ajtón. A tágas helyiségben makulátlan tisztaság uralkodott. Néhány szolgáló éppen zöldséget tisztított, a két ablak között álló tálalóasztalnál egy ezüstös hajú, idősebb asszony foglalatoskodott.

– A lugasba kérem a reggelimet, Triebsch anyó! – szólt oda neki Friede.

Triebsch anyó egyszerre látta el a szakácsnő és a házvezetőnő tisztét. Már akkor a család szolgálatában állt, amikor Friede majd húsz éve, megvette az aprócska tehenészetet. A házvezetőnő, aki már akkor harmincas éveinek derekán járt, munka dolgában még ma is felvet-

te a versenyt bármelyik fiatallal. A birtokon ő számított Friede helyettesének.

– Ahogy óhajtja, Sörrensen kisasszony – fordult a tőle megszokott, derűs mosollyal Friede felé. – Menjen csak nyugodtan előre. Milyen szép napunk lesz!

– Bizony, Triebsch anyó. Jónak ígérkezik a termés is. Ugye nem felejt el kávé küldeni a munkásoknak a földekre?

– Isten őrizz! Üljön csak ki a lugasba, az újságokat már odakészítettem.

– Rendben van – válaszolta Friede, majd becsukta a konyhaajtót, és kiment a házból.

A hatalmas kertben, az árnyat adó fák alatt hófehér asztalok és székek álltak. A sötétkék ruhát és fehér köntényt viselő szolgálólányok épp most terítették le színes vászonabrosszal az asztalokat.

– Iparkodjatok, lányok! – pillantott az órájára Friede, ahogy a közelükbe ért. – Tíz perc múlva érkeznek az első vendégek.

Az asztalok közt megállt, és visszanezett a házra. Az épület mindkét oldalától fedett veranda nyílt a kertre. A vakító fehérre súrolt asztalokon kosarakban fehér kenyér és kétszersült állt. A napfényben csillogtak a hosszú sorokba állított üvegpoharak. Az istállóból éppen most hozták a friss tejet két jókora sajtárban, s leállították az asztal melletti széles padokra. A faállványokon sorakozó kannákat is megtöltötték.

Körös-körül élénk volt a nyüzsgés. Az istállókban még javában tartott a fejés. Miután a kocsik a környékbeli vásárlóknak kiszállították a tejet, már csak a Sörrensen-

tejkert vendégeinek fejtek, akik a reggeli és esti sétájukat egy-egy kiadós étkezéssel kötötték össze. A legkülönbözőbb társadalmi állású hölgyek és urak kerekedtek fel nap mint nap reggel hétkor és este hatkor, hogy az árnyas ligeten átvágva a friss levegőn elfogyasszanak egy pohár langyos tejet, friss ropogós kenyérral. Még a helyőrség tisztjei is szívesen betértek egy kis pihenőre a csendes kertbe, amikor a gyakorlótérről vagy a lovaglő-ösvényről hazafelé tartottak a közeli kaszárnnyába. Friede Sörrensen a városka megbecsült polgára volt. Mindenki szerette, hiszen csak úgy áradt belőle a friss életerő.

Különös, de mintha senki sem vette volna észre, hogy Friede valójában pártában maradt. Igaz, nem is úgy viselkedett. Kiegyensúlyozott, céltudatos lényéből nem hiányzott a nőiesség: csinos arcáról kedves, már-már anyai jóindulat sugárzott.

Ám ha valaki megfigyelte volna magányos óráiban, megismerhette volna Friede igazi énjét. Ilyenkor a tekintetébe merengő szomorúság költözött, mintha valami elérhetetlen boldogság után vágyódna.

Annak idején, amikor Friede édesanyja meghalt, a családfő nagyon gazdagnak számított. Friede ekkor hároméves volt. Két esztendővel később a leány mostohaanyja, egy tékozló és léha teremtés aztán a vesztébe taszította a családot. Az idős Sörrensen kétes vállalkozásokba fogott, hogy felesége költséges szeszélyeit fedezze. A történet a megszokott: a külvilágnak eljátszották a csillogó, nagyvilági élet színjátékát, ám valójában kétségbeesetten kapaszkodtak megcsappant vagyonuk utolsó morzsáiba. Ebben az áldatlan helyzetben cseperedett fel a

kis Friede és öt esztendővel fiatalabb mostohahúga, Lizzi. Nevelésük szinte teljes egészében a szolgálókra maradt. Az elmélyülésre hajlamos Friede komoly, csendes gyermekké vált, és hamar lett önálló. A húga azonban az édesanyjára hasonlított: számító, léha és szívtelen teremtés vált belőle, aki hamarosan felvette anyja tékozló szokásait. Mindenből a legjobbat, a legszebbet akarta, és mindig elérte, hogy ő legyen a középpontban. Hamarosan teljesen háttérbe szorította csendes, szerény nővérét. Lizzinek könnyű dolga volt, hiszen nagyon csinos lányná serdült, s így bármit ki tudott hízelegni magának.

A család fokozatos elszegényedését sem a testvérek, sem a házvezetőnő nem vette észre. Nem is sejtették, hogy a családfő milyen elkeseredett harcot vív azért, hogy a jómód látszatát fenntartsa.

Lizzit éppúgy, mint korábban a nővérét, tizenhat éves korában egy előkelő intézetbe küldték. Távollétében Friede megismerkedett egy ifjú katonatiszttel. A Friedéhez hasonlóan csendes, komoly fiatalember nemsokára kedves lett a leány szívének. Egy fél évvel később a boldog Friede és Fritz von Steinbach eljegyezték egymást. Steinbach szegény volt, ám a leány apja mégis áldását adta a frigyre. Az idős Sörrensen abban reménykedett, hogy ily módon némileg helyreállíthatja a család időközben már némileg megtépázott jó hírét. Az emberek azt hiszik majd, hogy még mindig tekintélyes a vagyona, s így megengedheti magának, hogy egy szegény kérőhöz adja a leányát. Friedére csodálatos időszak köszöntött. A szerelemtől kivirágzott, mint a napfényben fürdő virág. Fritz von Steinbach megindultan látta, mi-

lyen hatással van a határozott, önálló Friedére, és iránta érzett szerelme napról napra nőtt.

Mégis hűtlen lett hozzá.

Az eljegyzés után három hónappal érkezett haza Lizzi az intézetből. Még szebb és elragadóbb volt, mint valaha. A nagy, sötét szeméből sugárzó csábító varázs elfedte kicsinyes természetét.

Abban a pillanatban, amikor Lizzi a nővére délceg, jóvágású vőlegényét megismerte és csábos tekintetét ráemelte, a jegyesek közt valami végleg megszakadt.

Lizzi képtelen volt elviselni, hogy Friedének megadatik valami, amit ő nem kaphat meg. Egyébként is úgy vélte, hogy Fritz éppen alkalmas személy lenne rá, hogy végre isten igazából kipróbálja a vonzerejét. Bevetette hát a csábítás megannyi trükkjét. Elhalmozta a férfit figyelmességével, akárhányszor a közelébe került, forró pillantásokat lövellt rá, egyszóval mindent elkövetett, csak hogy a nővérét félreállítsa.

Friede tanácstalanul figyelte, ami a szeme láttára zajlott. Büszkén, de megkeseredve magába fordult. Nem akarta, hogy bárki is lássa, mennyire szenved Lizzi kacérságától; szégyellte feltámadt féltékenységét. Ahelyett, hogy felvette volna a harcot a vőlegényéért, átadta magát a bénító kétségbeesésnek.

Egy napon gyanútlanul benyitott az egyik szobába, ahol Lizzi és Fritz szenvedélyesen ölelkeztek.

Egy szó nélkül, halálosan sápadtan sarkon fordult, és kiment.

Steinbach úgy nézett utána, mint aki hirtelen álomból ébred. Lelkiismeret-furdalás gyötörte, és egy csapásra

visszatért a józansága. Soha nem érezte még tisztábban, hogy mennyire szereti Friedét, míg Lizzihez csupán a hideg számítással felkorbácsolt vágy köti. Még ugyanabban az órában taládkát kért a menyasszonyától. Ám a leány Fritz minden fogadkozása és esküvése ellenére tartózkodó és hajthatatlan maradt. Visszaadta a jegygyűrűt, és felbontotta az eljegyzést. Többé képtelen volt bízni a férfiban. Fialat volt, tapasztalatlan, és nem ismerte az életet: fogalma sem volt a férfiszívben dülő harcról. Nem sejtette, hogy az igazi érzelm és a hirtelen fellobbanó vágy néha külön utakon jár.

Szemtanúja volt Steinbach hűtlenségének, ezért kurta, rideg szavakkal eltaszította magától és Lizzihez küldte.

Amint a megtört férfi elment, Friede bánatosan roskadt magába.

Másnap reggel röviden tanácskozott az édesapjával, majd édesanyja egyik megözvegyült nővéréhez utazott. Fritz von Steinbach pedig eljegyezte Lizzit, és hamarosan egybekeltek.

Friede nem tért vissza az otthonába. Nagynénjénél féltő gondoskodásra talált: az idős hölgy gyermektelen volt, így az ég ajándékának tekintette a váratlan jövevényt.

Egy évvel Fritz és Lizzi menyegzője után bekövetkezett a tragédia, amelynek előszelét már jó ideje érezték. Az öreg Sörrensen tönkrement, majd nem bírván elviselni a szégyent, az anyagi gondok súlya alatt összeropant, és hamarosan meghalt. Lizzi édesanyja a rossz hírek hallatán szívrohamot kapott, és ágyinak esett. Friede vigasztalhatatlan volt, de nem esett kétségbe. Méltóság-

gal viselte a legnagyobb fájdalmat: szeretett édesapja elvesztését. Senki nem tudott átsírt, gyötrelmes éjszakáiról; a sors újabb csapását is hősieen tűrte.

A temetésen még egyszer találkozott Fritzcel és Lizzivel, ám csupán néhány kurta, udvarias mondatot váltottak. Friede és a nagynénje a temetés után vissza is tértek az otthonukba. Azóta a nővérek nem találkoztak, és nem is leveleztek. Legfeljebb az örökséggel kapcsolatban váltottak néha rövid üzenetet. A Sörrensen család vagyonából mindössze húszezer márka maradt. Friede lemondott a részéről, és azt nagylelkűen felajánlotta a húgának. Tisztában volt vele, hogy milyen kilátástalan helyzetbe került az ifjú pár. Steinbach hallani sem akart Friede áldozatáról, és a feleségének is megtiltotta, hogy elfogadja a pénzt.

– Mégis miből fogunk élni, amíg előléptetnek? – kérdezte Lizzi felháborodottan. – Friedének nincs szüksége a pénzre. A nagynénje busás nyugdíjat kap, és tudomásom szerint jócskán van megtakarított pénze is. Kár aggodnod Friedéért! Én nem lennék olyan ostoba, hogy visszautasítsam az ajánlatát. Éppen ellenkezőleg! Természetesnek tartom, hogy lemond a ráeső részről.

Lizzi számára mindig magától értetődő volt, hogy mások áldozatot hoznak a kedvéért. Annak idején sem zavarta meg a lelke nyugalma az a tény, hogy „elszerette” a nővére jegyesét.

Fritzet viszont annál inkább gyötörte a bűntudat. Túl jól ismerte ahhoz Friedét, hogy tudja, mekkora fájdalmat okozott neki. A hűtlenségre csábító egykori varázs hamar szertefoszlott: keserűen döbbsent rá, hogy hamisan

csillogó rézre cserélte az aranyat. Friede oldalán talán könnyebben elviselte volna az apósa tönkremenetelét, Lizzi férjeként azonban keservesen megszenvedte.

Szörnyen szégyellte, hogy végül mégis kénytelen volt elfogadni Friede örökrészét, hogy a mostoha időközön átsegítse a feleségét és születendő gyermeküket.

Fritz és Friede titokban nagyon megkönnyebbült, hogy nem kellett egymással érintkezniük. Nem voltak egymás számára elég közömbösek ahhoz, hogy megkockáztassák a találkozást. Az egyetlen kapcsolatot kettejük között mindössze az a néhány levelezőlap jelentette, amelyben Fritz előbb a kisfia, majd két lánya születését adta hírül, illetve amelyben Friede a nagynénje haláláról értesítette a házaspárt. Ezenkívül nem hallottak egymásról.

Friede időközben a maga csendes, de határozott módján úrrá lett a bánatán. Elfojtotta a lelkében fel-feltörő szomorúságot, s a szívében lassacskán kihunytt a szerelem lángja. Bár többször is megkérték a kezét, nem tudta rászánni magát a házasságra. Ilyenkor mindig eszébe jutott a jegyessége, s a Fritz von Steinbach okozta csalódás emléke még mindig erősebb volt annál, hogysen bele mert volna vágni egy újabb kapcsolatba. Aztán az évek előrehaladtával és céljainak mind határozottab körvonalazódásával a házasság gondolata egyre inkább feledésbe merült.

Amikor a nagynénje húsz évvel ezelőtt, nem sokkal Fritz legidősebb gyermekének a születése után meghalt, a lány ötvenezet márkát örökölt. Bár megtehetette volna, hogy csupán az örökség kamataiból él, mégsem érte be ennyivel. Friede sosem volt az a típus, aki szeretett vol-

na tétlenül, ölbe tett kézzel üldögélni. Igazi kihívásra vágyott, amely próbára teszi az erejét.

Régen a nagynénjével gyakran sétáltak a közeli ligetben. Ilyenkor mindig betértek az út menti tehenészetbe, hogy a roskatag asztal mellett megigyanak egy pohárka tejet. Már akkoriban is nagyon sajnálta, hogy a kedves kis birtok mennyire el van hanyagolva. Elképzelte, milyen szép lehetne egy csinos házikóval, tiszta istállókkal és ápolt kerttel.

Röviddel nagynénje halála után, egy délutáni sétája során hevenyészve kiszögelt cédulát pillantott meg a birtok düledező kerítésén. „A tehenészet eladó!” – olvasta Friede a girbegurba betűket. Egy darabig elmélázva nézte a papírost, majd lassan körbejárta a gazdaságot. A birtokot az egyik oldalról a liget övezte, a másik végét a folyó zárta le, a harmadik oldalán pedig zsíros termőföld nyúlt el egészen az új kaszárnyáig. A negyedik oldal a közeli városkába vezető, meglehetősen forgalmas műútnál ért véget.

Nemhiába csörgedezett Friede ereiben kalmárok vére. Bizonyos volt benne, hogy a város néhány éven belül egészen a kaszárnyáig kiépül, akkor pedig alaposan felmegy a telek ára. Ráadásul a szakszerű vezetés aranybányává teheti az apró tehenészetet.

Rövid tanakodás után méltányos áron, negyvenezer márkáért megvette a gazdaságot. A vételár felét előre fizette ki, a vagyon nagyobbik részéből pedig megvásárolta a tehenészet melletti szántót, amelyhez szintén olcsón jutott hozzá. Némi pénzt fordított jószágvásárlásra és a birtok megfelelő átalakítására is.

A terv olyan kitűnően bevált, hogy maga Friede is meglepődött. Néhány év alatt kifizette a vételár hátralékát, vásárolt jó néhány tehenet, és a saját földjén termelte a takarmányt. A városban hamar elterjedt a takaros gazdaság híre. A vevők köre egyre bővült. Kisvártatva Friede megvette az első tejeskocsit, és attól fogva ő uralta a városka tejpiacát. Az első kocsit hamar követte a többi. A jószágállomány is szépen gyarapodott. Friede az összes nyereséget földvásárlásra fordította. Az emberek azt hitték, hogy a takarmányellátás miatt teszi. De Friede távlatokban gondolkozott. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a város fokozatosan nő és terjeszkedik. Amikor a többi üzletember is ráeszmélt, hogy a környező földek és telkek értéke hamarosan a tízszeresére emelkedik, addigra már az egész terület Friede Sörrensen tulajdona volt. Előrelátását nem győzték csodálni.

Néhány évvel később csakugyan az eredeti vételár tízszereséért tudott értékesíteni egy teleksort. A vevők a város tehetős polgárai közül kerültek ki, akik a liget közelében akartak építkezni. A pagony mellett hamarosan egész villanegyed nőtt ki a földből, Friede Sörrensen pedig egy csapásra dúsgazdag lett.

Bár milliókra taksálták a vagyonát, Friede továbbra is szerényen élt. Barátai azt tanácsolták, hogy zárja be a tehenészetet, szabdalja fel a birtokot kis telkekre, és egyenként értékesítse azokat is. Friede azonban mosolyogva tiltakozott: a gazdaság volt az életműve, s amíg egészsége és ereje engedi, sosem fog megválni tőle. Szerette a tehenészetet, amelyet apró lépésenként, szinte a semmiből, maga teremtett. Büszke volt rá, s jól tudta azt is,

hogy minél messzebbre nyújtózik a városhatár, annál nagyobb lesz a gazdaság értéke.

A Steinbach családról Ellen, vagyis a legkisebb leány megszületése óta nem kapott hírt. Csak annyit hallott, hogy Fritz az őrnagyi rangig vitte, és családotul Berlinbe költözött. Később azt is megtudta, hogy Steinbach fia, Hans szintén katonatiszt lett. Titokban néha eljátszott a gondolattal, mi lenne, ha mégis kibékülne a sógorával és a húgával, ám a lelke mélyén valami mindig visszatartotta attól, hogy megtegye az első lépést. Valójában még mindig félt volna találkozni egykori jegyesével. Bár magának sem vallotta volna be, Friede mind a mai napig képtelen volt elfeledni a múltat.

II.

Friede Sörrensen éppen helyet foglalt a lugasban és kinyitotta az újságot, hogy szokásához híven elolvassa a legfrissebb híreket, amikor egy csinos, szőke leány állt meg mellette.

– Jó reggelt, Sörrensen kisasszony! – köszönt udvariasan a leány, aki ugyanúgy volt öltözve, mint a kertben sürgölődő többi szolgáló, és egy tálat helyezett a terített asztalra.

Friede felpillantott, és viszonzta az üdvözlést. Mosolyogva figyelte, ahogy a leány megigazítja a terítéket.

– Nos, Lies, mesélj, hogy van az édesanyád? Meglátogattad tegnap este?

– Igen, Sörrensen kisasszony. Köszönöm a kérdését, anya már sokkal jobban érzi magát.

– Nem kellene most is mellette lenned?

– A nővérem, aki már férjnél van, vigyáz rá.

– Nincs neki elég dolga odahaza?

– Magával vitte a gyermekét is. A férje kint dolgozik a földeken.

– Értem. Mindenesetre kaphattál volna néhány nap szabadságot, hiszen mindig lelkiismeretesen dolgozol.

– Mondtam is édesanyámnak, hogy kegyed bizonyára megengedi, hogy ápoljam. Ám ő akkor sem egyezett volna bele, ha a nővérem nem ért volna rá.

– Miért nem?

– Attól félt, hogy elveszítem az állásomat, ha kiesek a munkából.

– Az édesanyád jóra való, becsületes asszony, Lies –

jegyezte meg Friede, miközben megkent magának egy szelet kenyeret. – De feleslegesen aggódik, hiszen én magam ajánlottam fel a pár nap szabadságot. Amíg rendesen elvégzed a munkád, biztos helyed van a gazdaságban. Feltéve, ha maradni akarsz.

– Már hogyan akarnék!

– Szóval tetszik itt nálam? – nyugtázta elégedett mosollyal az elismerést, s barátságosan pillantott fel a takaros leányra.

– De még mennyire! – helyeselt sietve Lies. – Kegyed olyan jó és igazságos. Ráadásul itt sokkal többet keresek, mint akárhol másutt. Az urak, akiknek felszolgálom a tejet és a tejszínt, mindig adnak borralalót. Tegnap is például von Volkmar úrtól egy egész márkát kaptam egy pohár tejszínért, és hallani sem akart a visszajáróról.

– Biztosan Heinz úrfi volt az, ugye? – kacagott Friede.

– Igen. Az idősebb von Volkmar úr tegnap nem járt erre.

– Tudom, Lies – bólintott Friede.

– Úgy hírlik, csokoládébarnán jött vissza a távoli útból – kotnyeleskedett a lány, s bár kissé röstellte, azért csak megkérdezte, amit innen is, onnan is hallott: – Igaz, hogy az emberevők földjén járt?

Friede jóízűt nevetett a szolgáló viszolygó tekintete láttán.

– Olyan képet vágysz, gyermekem, mintha a kannibáloknál a te neved szerepelne a mai étlapon! Volkmar úr bizony megfordult távoli földrészekén és vad törzsek között is. Azt azonban nem tudom, hogy akadt-e dolga emberevőkkel. De most munkára fel, Lies! Úgy látom, né-

hány vendég már meg is érkezett. De várj, hadd adjak még egy tanácsot! Takarékosan bánj a pénzzel! Nem minden nap akad ilyen fejedelmi borraivaló. Nehogy eltékozzol a keresetedet!

A leány komolyan megrázta a fejét.

– Minden keresetem beteszem a bankba, az utolsó fillérig, Sörrensen kisasszony. Már kétszáznegyven márkát gyűjtöttem!

– No lám! Az már egy kisebb vagyon. De fog az még gyarapodni, majd meglátod!

Lies csillogó szemmel bólintott, és elszaladt, hogy kiszolgálja az első vendégeket.

Friede jó étvággal látott a reggelihez, s közben átlapozta az újságot. Szerette kiélvezni e korai óra nyugalmat. Délelőtt aztán az üzleti ügyeket intézte, s a nap folyamán később is mindig akadt valami tennivaló. Reggeltől estig talpon volt, így mutatott példát az alkalmazottnak.

– A rest személyzet mindig a gazda hibája – szokta mondogatni. Igaza is volt. Friede gazdaságában azonban mindenki szorgosan dolgozott.

Mialatt a sűrű szőlőlugas csendjében üldögélt, a kertet egyre inkább benépesítették a látogatók. Lassacskán nem maradt egyetlen szabad hely sem az asztaloknál.

Akkor összehajtogatta az újságot, energikusan talpra szökött, majd a kerten át elindult a ház felé. Útközben barátságos mosollyal üdvözölte a szembejövő vendégeket, s ha közelebbi ismerőssel találkozott, meg is állt néhány kedves szóra.

A lakóház közelében, közvetlenül a kert bejárata mel-

lett ifjú tisztek egy csoportja üldögélt. Poros egyenruhájuk elárulta, hogy nehéz szolgálat áll mögöttük. Ennek dacára pompás hangulatban voltak, és lelkesen szemeztek a közelben helyet foglaló kisasszonyokkal.

Amikor Friede melléjük ért, mintegy vezényszóra, egyszerre pattantak fel, és tisztelettudó meghajlással köszöntötték a gazdasszonyt.

Friede mosolyogva nyugtázta az udvariasságot.

– Mára végeztek is az urak a szolgálattal? – érdeklődött barátságosan.

Egy vékonydongájú, mindig vidám képű hadnagy, akinek lenszőke haja és hozzá szőke bajusza is volt, megragadta Friede kezét, és cinkosan rákacsintott.

– A következő két órában szabadok vagyunk, mint a madár, Friede néni. Úgy gondoltuk, az újabb megpróbáltatások előtt egy kicsit megerősítjük magunkat ezzel a mennyei itallal! – Azzal ünnepélyes pózba vágta magát, s magasba emelte a poharát.

– Csak semmi gúnyolódás, Heinz! – bölintott Friede derűsen. – Tudom, hogy jobban örülnél egy pohár pezsgőnek, de hidd el, ez az ártalmatlan itóka sokkal inkább hasznodra válik.

– Igaz – tréfálkozott egy testesebb százados. – A tejelesszájúnak nem is való másféle ital!

– Salten, ha nem nézném, hogy a feljebbvalóm vagy, akkor itt helyben beléd fojtanám a szót! – fenyegetőzött Heinz von Volkmar villámló tekintettel, majd diadalittasan pillantott a szomszédos asztal felé, ahol két ifjú hölgy üldögélt egy idősebb asszony társaságában. A százados lustán morgott valamit a bajsza alatt, végül ő is felemel-

te a poharát. Meghajolt Friede felé, majd egy hajtásra kiitta a kellmesen hűs italt.

– Mi lenne velünk a kegyed bőkezű gondoskodása nélkül? Az ezredünk tisztjeit joggal nevezik a legszebbeknek és legerősebbeknek. S ez nagyrészt az ön érdeme, Friede kisasszony! – tréfálkozott, és kézfejevel letörölte bajszáról a hófehér cseppeket.

– A végén még a fejembe száll a dicsőség, százados úr – kacagott Friede.

– De a daliás vonalaink csúnyán megsínylik a kiadós traktát – sóhajtott egy alacsony, fekete hajú hadnagy, miközben megigazította zubbonyát, és lopva a szomszéd asztal felé pillantott.

– A kövér és kopasz férfiak nyugodtan alszanak éjszaka – jelentette ki a százados nyomatékosan.

– Csak nem rám célszól? – háborodott fel Bülau hadnagy, és végigsimított erősen kopaszodó homlokán.

– Mármint a kövérséggel?

– Nem. A kopaszsággal.

– Akinek nem inge, ne vegye magára – vont a vállát a százados, majd ijedtséget mímelve Friedéhez fordult: – Sörrensen kisasszony, védelmezzen meg, kérem! – könyörgött esdeklő hangon. – Végül is a kegyed birtokán vagyunk, úgyhogy kérem, a házigazda erejével lépjen fel!

– Azt javaslom, hogy az urak ássák el a csatabárdot – indítványozta Friede.

– Rendben van, de csak a kisasszony kedvéért. Egyébként Salten nem úszná meg szárazon.

– Hálás köszönet, jószágos tündérünk! – kiáltotta Salten százados.

Friede mosolyogva továbbindult, amikor Heinz von Volkmar mellette termett, és belekarolt.

– Friede néni, elkísérhetlek egy darabon? – kérdezte a tiszt.

– Nos, halljam, hol szorít a cipő? – kérdezte Friede halkán, amint beléptek a házba.

– Ahol szokott – sóhajtott Heinz.

A konyhával szemben Friede kinyitotta a nappali ajtaját, és betessékelte a fiút.

– Nos, mennyi kellene, te akasztófavirág? – kérdezte, miután behúzta maguk mögött az ajtót.

– Ötven márka, Friede néni, de csak elsejéig. Teljesen le vagyok égve, mert kölcsönt adtam az egyik bajtársamnak és...

– De azért tegnap nem kértél vissza az egy márkából, amikor a tejet kifizetted – vágott a szavába nevetve Friede.

– Az volt az utolsó vasam – bizonygatta hamiskás képpel a fiú, mert persze rögtön elérte a célzást.

Friede kacagva az íróasztalhoz lépett, és elővette a kért összeget.

– Tessék, fiam.

– Hálás köszönet! Igazi angyal vagy, Friede néni. Tudod, kérhettem volna a szüleimtől is, de ők többnyire egy kiadós hegyi beszédet is mellékelnek a pénzhez. Attól félnek, hogy a prédikáció nélkül könnyelműen eltékozolnám. Veled sokkal könnyebb a dolgom, te legalább nem kérdezősködsz.

– Mert tudom, hogy legtöbbször a jó szíved kever bajba. Az édesapádtól kapott zsebpénzből tulajdonképpen bőven futná mindenre.

– Ahogy mondod. Nekem egyedül elég is lenne, amit az apám ad. De ha egy ágrólszakadt fickónak már huszadikán üres a zsebe, és csak sóvárogva lesi, ahogy a magunkfajták szórják a pénzt... Nem, ezt én nem bírom tétlenül nézni.

– Jól teszed, Heinz, ha segítesz egy nehezebb sorsú bajtársadon – veregette meg a vállát Friede.

– Szívesen is teszem. Jövő hónapban majd kicsit meghúrom a derékszíjat, és egykettőre egyenesbe jövök. Elsején kapok pénzt otthonról, és visszafizetem a kölcsönt.

– Nem sürgős a dolog. Ráérsz akkor is fizetni, ha a bajtársad rendezzi az adósságát.

– Nem sok remény van rá – sóhajtott az ifjú. – Meg aztán, nem sokat ér a segítségem, ha később visszakérem a pénzt.

– Jól van, akkor az én számlámat terheli a veszteség. Az én pénztárcám elbír ennyit, a tiéd azonban még nem.

– Friede néni, te vagy a legnagyobb teremtés széles e világon! – Heinz, hogy kifejezze háláját és tiszteletét, kezét csókolt Friedének.

– Igazán kedves bók, fiam. De most menj, hiszen a barátaid már várnak. Nekem is rengeteg a dolgom.

A katonatiszt hálálkodva búcsút vett, majd elsietett.

– Volkmar, ha rosszindulatú lennék, akkor bizony irigyelném tőled a nagynénédet – mondta Salten százados, miután Heinz visszatért a társasághoz.

Volkmar jókedvűn emelte a poharát.

– Ebben a kérdésben egyezik a véleményünk.

– Ha Sörrensen kisasszony húsz évvel fiatalabb lenne, ő lenne álmaim asszonya!

– Meghiszem azt!

– Sörrensen kisasszony valóban az ön nagynénje, von Volkmar úr? – kérdezte egy hadnagy, aki nemrég került az ezredhez.

– Nem vagyunk vér szerinti rokonok. Sörrensen kisasszony és édesanyám ifjúkori barátnők. Friede néni tartott a keresztvíz alá, és azóta családtagnak számít.

– Az a szóbeszéd járja, hogy roppant vagyona van. Ön is így tudja?

– Ez nyílt titok a városunkban – bólintott Heinz.

– Hallottad, hogy Sörrensen kisasszony az elmúlt hónapban kétszázezer márka értékben adott el telkeket? Állítólag tovább bővül a ligetsori villanegyed – jegyezte meg Salten.

– Természetesen hozzám is eljutott a hír. Egyébként ezek voltak az utolsó parcellák, amelyeket Friede néni elad a birtokából, különben nem maradna elég legelő a jószágoknak.

– Egek ura! Ezek szerint a milliomos nagynéninek nem számít kétszázezer márka ide vagy oda! Bárcsak én lehetnék az örököse! – sóhajtott az alacsony, fekete hajú hadnagy.

– Ajánld fel neki, hogy szívesen vállalod a vagyonát. Tudomásom szerint Sörrensen kisasszonynak nincsenek rokonai – tódította Salten.

– Akkor a keresztfia a soros örökös.

Heinz felemelt kézzel csitította a társaságot.

– Lassan a testtel! Friede néninek van egy mostoha-húga is. Igaz, hogy nem tartják a kapcsolatot, bizonyára valamilyen családi perpatvar lehet a háttérben, mivel a

néni sohasem említi a rokonokat. Ahhoz azonban nem fér kétség, hogy a mostohatestvére és a gyermekei egy napon követelik majd az örökséget.

– Ezek szerint ön nem is reménykedhet abban, hogy valamit örököl, Volkmar úr?

– Nem bizony – felelte Heinz nyugodtan.

– Nem is lenne igazságos. Volkmart úgyis gazdag szülőkkel áldotta meg az ég. A bátyja meg nemsokára a legismertebb német tudósok körébe tartozik majd...

– Drága cimboráim, ha úgy tetszik, parancsoljatok, irigykedjete csak nyugodtan a gazdag szüleimre és a kiváló Georg bátyámra – mondta kissé csípősen Heinz, akitől mindig is távol állt bármiféle dicsekvés vagy hencseregés. – Higgyétek el, Georg pompás fickó. Az öccseként pedig minden okom megvan rá, hogy engem is rendes embernek tartsatok.

– Ezt este bebizonyíthatod egy üveg pezsgővel!

– Úgy lesz.

– Most azonban indulnunk kell, barátaim – szólalt meg a rangidős tiszt. – Vessetek még egy igéző búcsúpillantást az elbűvölő ifjú hölgyekre, aztán gyerünk, fizessétek ki a számlát a csinos kis Liesnek. És aztán harcra fel, jó lovagok!

III.

– Ellen, már megint édességgel tömöd magad – korholta szemrehányón Ruth von Steinbach a két évvel fiatalabb hűgát.

Az imént toppant be a szűk szobába, amelyet nappaliként és hálósobaként is használtak, s ahol most Ellen lustán, de egy kismacska kecsességével nyújtózott a kezeveten. Letette a regényt, amit éppen olvasott, és hunyrogva pillantott fel a nővére komoly arcára.

– Mi lenne, ha nem kémkednél folyton utánam? Úgy lopakodsz be, hogy a szívbajt hozod az emberre.

Ruth ajka fájdalmasan megrándult.

– Vedd tudomásul, hogy nem lopakodok. Csak halkan jöttem be, mert édesapa elaludt. Nem akartam zajt csapni. Kémkedésre pedig semmi szükség, hiszen a vak is látja, hogy mit csinálsz már megint. Nem elég, hogy tömöd magadba az édességet, közben ezeket a léha könyveket is olvasod. Mintha más szórakozás nem lenne a világban...

– Neked meg az a legfőbb szórakozásod, hogy erkölcsi prédikációt tartasz! – vágott vissza bosszúsan Ellen.

Ruth arcán, amely távolról sem volt olyan szép, mint a hűgáé, árnyék suhant át. Felsőhajtott, mintha neheze esne a vitakozás.

– Hidd el, szívesen lemondanék a prédikációról – mondta végül higgadtan. – Ám képtelen vagyok megérteni, hogy van szíved édességre és regényekre pazarolni a pénzt, amikor jól tudod, milyen szűkösen élünk. Édesapánknak erősítő gyógyszerekre és tápláló ételekre van szüksége a gyógyuláshoz.

– Tudom, de én is éhes vagyok. Az asztalnál csak az éhkoppot nyelem. Anya fukarul méri az ételt.

– Ugyan már! Ne túlozz! Bármennyire is takarékoskodik édesanya, minden étkezésnél jóllakhatunk. Apa balesete óta pedig kölcsönt sem kapunk. Nyalánkságokra igazán nem futja a pénzünkből.

– Ahogy mondod! Tönkretesz ez a nyomor. Mostanában úgy élünk, mint a szegények. Bele is betegednék, ha néha nem csurranna-cseppenne némi édesség – sóhajtott Ellen.

– Honnan van megint pénzed? – kérdezte Ruth gyanakvón.

Ellen nyugtalanul pillantott körbe, majd mézesmázos hangon megszólalt:

– Gyere, nővérkém! Kóstold meg te is – kínálta behízelgően a csemegét.

– Köszönöm, nem kérek – tiltakozott határozottan Ruth.

– No, gyere már, ne kéresd magad annyit! – erősködött a húga. – Aztán elmondom, honnan szereztem rá a pénzt.

– Azt amúgy is kénytelen leszel elárulni, mert az biztos, hogy a szüleinktől ilyesmire nem kapsz pénzt.

– Mennyei atyám! Már megint kezdődik a vallatás – sóhajtott Ellen, majd visszacsúsztatta a csokoládés dobozt a kerevet alá, ahonnan az imént előhúzta. – Látom, vallanom kell, különben nem hagysz nyugton. De apáéknak egy szót se! Ezt ígérd meg! – Ellen felkönyökölt a díványon, majd suttogva belekezdett a magyarázatba: – Egyik nap egészen véletlenül a padláson jártam. Nem

fogod elhinni, mit találtam! Garmadában áll ott a régi holmi, amiről édesanyának fogalma sincs. Azt hiszem, mindez még anya családjáé volt. Furcsa, ódon festmények széles aranykeretben, szőnyegekkel és szőttesekkel teli faláda. Akkor bukkantam rá, amikor unalmamban új olvasnivaló után kutattam. Akadt ott jó néhány korabeli könyv is. Hirtelen pompás ötletem támadt. Délután elmentem egy régiségkereskedőhöz, és eladtam neki egy halom régi könyvet. Húsz márkát kaptam érte. A kereskedő a képeket és az ósdi ládát is megveszi, ha használhatónak találja. Hát nem nagyszerű? A szüleinknek bizonyára fogalmuk sincs a kincsről, különben már rég pénzzé tették volna. Ha okosan és körültekintően járunk el, akkor anyáék tudta nélkül csinos kis zsebpénzre tehetünk szert. Természetesen felezünk. Benne vagy?

Ruth megütközve hallgatta a húgát, majd a kerevethez lépett, és megbotránkozva nézett rá.

– Szégyelld magad, Ellen! – mondta szigorúan.

– Ne rendezz jelenetet, jó?! – bosszankodott Ellen. – Nincs ebben semmi elítéltnivaló! A sok kacatot a padlásra úgyis csak felfalnák a molyok. Ha viszont pénzzé tesszük, csak hasznunk lehet belőle.

– Akármilyen kacat is, akkor sem a tiéd, hanem a szüleinké, és a tudtuk nélkül nincs jogod eladni. A pénz pedig semmi esetre sem lett volna szabad magadra költened! Legalább édesapánknak megvehetted volna a szükséges orvosságot!

Ellen haragosan megvonta a vállát.

– Az ég szerelmére, Ruth! Te is nagyon jól tudod, hogy apa soha többé nem fog felépülni. Az orvos is meg-

mondta, hogy le kell szerelnie. Ráadásul édesanyánk is azt mondta tegnap, hogy apa a jövőben csak a terhünkre lesz.

Ruth összerezzen és elsápadt.

– Van róla fogalmad, hogy milyen szívtelen vagy?

– Szívtelen? Badarság! Csak két lábbal állok a földön, ennyi az egész. Azt hiszed, engem hidegen hagy, hogy a daliás, büszke édesapámból szerencsétlen nyomorék lett? Talán nem sírtam vörösre a szememet, miután leesett a lóról? Hiszen alig pislákoltt benne élet, amikor hazahozták! Te meg csak álltál, mint egy kőszobor, még egy könnycseppet sem ejtettél! Aztán teljes nyugalommal, mintha mi sem történt volna, nekiláttál, hogy elkészítsd a betegágyat. Én erre sosem lettem volna képes, az egyszer biztos. Mialatt minket, édesanyával az ájulás környékezett, neked egy arcizmod sem rándult. Úgyhogy ne merj engem szívtelennek nevezni! Egyébként pedig tudom, hogy még ennek ellenére is egyedül csak apát szereted. Egy cseppet sem aggaszt, hogy mi lesz anyával, velem és Hans bátyánkkal. Számodra csak apa létezik, mert te vagy a szeme fénye. Igenis, egyenesen bolondul érted, ezért fogod a pártját. Tudd meg, hogy én pedig édesanya mellett állok!

Ruth döbbenetesen nézte, ahogy Ellen babaarcát egyre inkább eltorzítja a harag. Erőt kellett vennie magán, hogy ne emelje fel a hangját ennyi gonoszság hallatán.

– Bízom benne, hogy ezt csak a harag mondatja ved – szólalt meg végül csendesen.

Ellen félig bosszúsan, félig zavartan felnevetett.

– Látom, téged semmivel sem lehet kihozni a nyugal-

madból, Ruth. Azért nehogy készpénznek vedd, amit mondtam. Tudod, néha butaságokat beszélek, ha elragad az indulat.

Csend telepedett a szobára. A nővérek gondolataikba merülve néztek maguk elé, majd Ellen törte meg ismét a csendet.

– Ne légy már olyan undok, Ruth! – mondta mézes-mázosan. – Adjuk el a régiségeket! A szüleink úgysem mennek vele semmire, nekünk meg lesz legalább egy kis zsebpénzünk. Jót tesz a családi költségvetésnek is, ha egy kicsit önállósodunk. Ráadásul Hansnak is adhatnánk belőle valamennyit, így egy darabig neki sem kellene a szüleinktől kérnie.

– Nem! – rázta meg a fejét rövid töprengés után Ruth. – Édesanya még ma tudomást szerez a ládáról. Felmegyek a padlásra, és szemügyre veszem a holmikát. Mialatt odafenn leszek, te beszámolhatsz anyának a felfedezéséről. Az egyetlen, amit megígérek, hogy hallgatni fogok az elcsent húsz márkáról.

Ellen felkelt, és gúnyosan meghajolt.

– Talán még hálásnak is kellene lennem, hogy nem árulkodsz?

– Nem tartok igényt köszönetre – felelte Ruth szomorúan, majd elhagyta a szobát.

A konyhában leakasztott egy kulcsosomót a kampóról, és elindult a padlásra. Odafent hosszasan és tüzetesen szemügyre vette a vastag porréteggel borított régiségeket. Ellen valóban olyan holmikra bukkant, amelyek hasznot hozhatnak. Talán sikerül annyi pénzt kapni értük, amiből futja édesapjuk orvosságaira. Mindenekelőtt azt

kell elérnie, hogy a pénz hozzá kerüljön, mert csak akkor tud igazán segíteni rajta. Tisztában volt vele, hogy ha az anyja ráteszi a kezét, akkor az apjának nem sok jut belőle. A leány gondosan megvizsgált minden egyes holmit. Az Ellen által említett festmények pompás keretbe foglalt, családi portrék voltak, a Steinbach család egykori tündöklésének tanúi. Jelentős értéket aligha képviselnek, de egy kisebb összeget így is megadnának értük. A régi, faragott pad és a nagy tölgyfa láda is megért vagy száz márkát.

Ruth leporolta a ládát, ráült és merengeni kezdett. Nyomorúságos, szegényes életére gondolt. A testvéreit nem viselte meg különösebben a rengeteg viszontagság. Hans és Ellen könnyelműek és felszínesek voltak, akár az édesanyjuk, ám Ruth a családfő komoly, megfontolt természetét, határozottságát örökölte.

A leány felsóhajtott. Édesapa! A szívtelen Ellen nyomoréknak nevezte édesapát! Nyomorék! Pedig a büszke, hajlíthatatlan férfi nem roskadt össze a sors csapásai alatt. A daliás, jóképű tiszt Ruth számára mindig is a férfias erő példaképe volt. Most, a biztos előléptetés küszöbén, amikor végre úgy tűnt, hogy vége a nyomasztó nélkülözésnek, az alattomos végzet bánatra és nyomorúságra kárhoztatta Steinbachot. Egy megbokrosodott ló, egy kő az úton, és a daliás tiszt eszméletlenül feküdt a földön. Az orvos szerint örökre megbénult. Ruth soha, soha nem felejtí el, milyen fájdalom áradt édesapja tekintetéből, amikor közölték vele a hírt. Drága, szegény édesapa!

– Ez a vég kezdete – suttogta maga elé Fritz von Steinbach, miután felfogta a szörnyűséget.

Ruth vállalta édesapja ápolását, miközben Ellen és az

édesanyja ettől fogva igyekeztek a lehető legkevesebb időt otthon tölteni. Hans is csak ritkán látogatott haza. Tulajdonképpen csak akkor jött, ha pénzre volt szüksége. Tegnap is így történt. Az előszobában közölte Ruthal, hogy háromszáz márka kell neki bármi áron.

– Ne kérj most apától, nem segíthet rajtad! – kérlelte ijedten a húga. – Ne gyötörd ezzel, hiszen amúgy is olyan gyenge!

Ruthnak sikerült két nap haladékat kikönyörögnie, mielőtt Hans rosszkedvűen odébbállt. Holnap azonban ismét el fog jönni, és akkor már semmi sem tarthatja vissza, hogy pénzt kérjen az apjától.

De talán a régi holmikat pénzzé lehet tenni addig, s az édesapjukat mégsem kell zargatni a lehetetlen kéréssel. Ruth ismét számvetést készített, hogy mennyit is kérjen a régiségkereskedőtől. A jó állapotban lévő láda bizonyára értékes darab. Vajon mi lehet benne?

Erőlködve felnyitotta a nehéz fedelet, és belenézett a ládába. Mindenféle ósdi szövetet talált, régi függönyöket, egy kis, megfakult szőnyeget és egy szakadt asztalterítőt. Csupa haszontalan holmi. A függönyöket esetleg a betegszoba ajtaja elé lehetne akasztani, hogy az előszobából ne szűrődjön be a zaj, morfondírozott magában.

De mi lapul a sok kacat alatt a láda alján? Istenem, egy drága hímzés! Hasonlít ahhoz, amelyet Ruth nemrég egy kiállításon látott. A kiállított darabot háromezer márkára tartották. Háromezer márka! Forró, örömteli izgalom lett úrrá a leányon. Bárcsak ez is ilyen értékes kézimunka lenne! Ó, ha valóban így lenne! Hiszen az édesanyjuk családja valaha roppant gazdag volt.

Álmodozásából léptek zaja riasztotta fel. Hallotta, hogy az anyja és a húga beszélgetnek a lépcsőn. Gyorsan behajította a hímzést a ládába, és kapkodva rádobálta a többi holmit. A két nő kisvártatva csakugyan felbukkant a padlásajtóban. Steinbachné még mindig szerfelett vonzó asszony volt. Elegáns ruhájában és divatos frizurájával nagyon fiatalosan festett. Munkától megkímélt, finom kezével óvatosan megemelte a ruhája szegélyét, és kíváncsi mosollyal pillantott körbe a padláson.

– Nos, körülnéztél már, Ruth? – kérdezte izgatottan nagyobbik lányától. – Mit gondolsz, Ellen valóban értékes felfedezést tett?

– Remélem, hogy néhány száz márkát kapunk a holmikért, anya – felelte sietősen Ruth.

– Hú, micsoda kosz van itt! – Steinbachné, óvatosan kerülgetve a poros holmikot, közelebb tipegett. – Szóval néhány száz márka, azt mondd?

– Remélem, hogy annyit megér – felelte a lány.

– Istenem, milyen nagyszerű is lenne! Máris el kell hívnunk a régiségkereskedőt! – jelentette ki határozottan az asszony.

– Ha nincs ellene kifogásod, délután elmegyek érte, édesanya – ajánlkozott Ruth.

– Igen, ez lesz a leghelyesebb. Neked kell tárgyalnod vele, kislányom. Én nem értek szót az effajta népekkel. Alaposan rászédne, hiszen nem is konyítok az alkudozáshoz. Benned azonban kereskedő elődeink vére csörgedezik, tehát ez kifejezetten neked való feladat. Csak igyekezz gyorsan lebonyolítani a dolgot, mert nagyon kell a pénz!

– Igen, anya. Tudod, Hansnak is sürgősen szüksége van háromszáz márkára...

– Hansnak? Már megint? – kapta fel a fejét megütözve Lizzi asszony. – Szó sem lehet róla! Ez egyébként is apátok gondja, nekem semmi közöm hozzá. Nekem azonnal új ruhát kell vennem. Ellennek és neked is új kalapra van szükségetek. Ezenkívül hiányzik még számos apróság, amit apátok már nem tud előteremteni.

– De anya! Igazán semmi szükség új kalapra!

– Ne butáskodj, légy szíves! Csak nem akarsz az öltözködéseddel a világ tudtára adni, hogy mennyire nélkülözünk? Akkor aztán leshetitek, ki vesz feleségül titeket! Egyébként is, ne vitatkozz állandóan, rendben? Hans majd kér pénzt az apjától. Örülök, hogy Ellen rábukkant a régiségre. És még valami: apátok előtt egy szót se, különben nagyon megharagszom! Nézz körül még egyszer, hogy mit tudunk eladni! Istenem, mennyire gyűlöltem annak idején, hogy a szülői házból idehozták ezt a sok ócskaságot. Olyan értéktelennek tűnt. Ma meg boldog vagyok, hogy keresek rajta néhány garast. Milyen mostohán bánik velem a sors! Mivel szolgáltam rá erre a nyomorra? – sajnálkozott magán sóhajtozva, majd hirtelen megrázta a fejét, s belekarolt Ellenbe: – Gyere, kislányom, segíts lemennem! Nem bírom ezt a poros levegőt. Te meg, Ruth, iparkodj, hogy ebédre végezz, hallod?

– Igen, anya – felelte Ruth színtelen hangon, s keserűség töltötte el a lelkét.

A távozó Ellen dühös pillantást lövellt nővére felé. Még mindig azon mérgelődött, hogy Ruth megfosztotta a zsákmányától.

Ruth egy ideig mozdulatlanul, gondolataiba merülve révedt maga elé. Mélyet sóhajtott, és homlokából félre-simította a haját. Ajkát eltökélten összeszorította, majd egy utolsó ellenőrző pillantás után kiment, és bezárta maga mögött az ajtót.

A fürdőszobában lemosta kezéről a port, aztán halkán belépett beteg édesapja szobájába.

– Te vagy az, Ruth? – fordult a belépő felé Fritz von Steinbach, mire a lány odasietett az ágyához.

– Máris ébren vagy, apa? Reméltem, hogy tovább alszol. Régóta vársz rám? – kérdezte gyengéden, a beteg fölé hajolva.

– Épp az imént ébredtem fel, gyermekem. Sétálni voltál? Mostanában olyan ritkán mozdulsz ki a házból.

– Nem, ma még nem voltam odakinn. De ebéd után, amikor ismét lepihensz, elmegyek egy órácskára. El kell valamit intéznem anyának.

– Rendben van, kislányom. Édesanyád hol van?

– Odaát a nappaliban.

Steinbach végigsimított lesóványodott arcán, majd tekintetét a bájos Ruthra függesztette.

– Holnap megpróbálok felkelni. Ha a karosszéket szorosán az ágy mellé állítjuk, akkor az inas át tud emelni.

– Minden rendbe jön, apa – felelte erőltetett derűvel Ruth, miközben feltörő könnyeivel küszködött. – Az orvos szerint botra támaszkodva nemsokára óvatosan sétálhatsz a szobában.

– Micsoda pompás kilátás! Séta az ágytól a kerevetig, esetleg az íróasztalig, netán az ablakig! – húzta el a szá-

ját keserűen a férfi, ám Ruth falfehér arca láttán elnémult.

– Édesapám! Szegény, drága édesapám! – kiáltotta a megrendült leány, és kétségbeesetten átölelte szegény beteget.

– Ne szomorkodj, gyermekem! – cirógatta meg lágyan az apja a haját. – Majdcsak hozzászokom, hogy egész életemben sántikálnom kell. Ha már nem leszek ágyhoz kötve, a te válladról is lekerül a teher, és nem kell minden apróságért fáradoznod. Akkor talán édesanyád is hajlandó lesz végre tíz percnél hosszabb ideig mellettem maradni. Már most is meg kellene vele beszélnem néhány dolgot. Tudod, mostantól minden másként lesz...

– Ebből most ne csinálj gondot, apa!

– A gondok maguktól jönnek, nem én hívom őket – mosolygott zavartan a férfi, a földre szegezve tekintetét. Eközben odakint röviden, élesen megszólalt a kapucsenegő. Ruth összerezsent, hiszen csak Hans szokott így csengetni.

– Megjött Hans – kapta fel a fejét az apja is.

– Igen. Gondolom, bement édesanyáához. Biztosan azt hiszi, hogy alszol. Megyek, és szólok neki, hogy ébren vagy.

Mielőtt Steinbach válaszolhatott volna, Ruth már ki is ment a szobából. Vajon mit akarhat Hans? Csak nem a pénzért jött máris? Mindenképpen meg kell akadályoznia, hogy a fivére pénzt kérjen az apjuktól!

Hans még a hallban állt a tükör előtt, és éppen választékot fésült a hajába.

– Szervusz, Ruth. Hogy van apa?

– Hogyhogy hazajöttél? Úgy volt, hogy csak holnap érkezel – suttogta a leány.

– Meggondoltam magam – vonta meg a vállát a fiú.
– Semmi értelme halogatni a dolgot. Egyébként is beszélnem kell apával.

– Ne szólj neki, Hans, kérlek! Légy rá tekintettel! – ragadta meg Ruth könyörögve a fivére kezét. – Te is tudod, hogy mindent azonnal a szívére vesz. Várj még egy napot, és gyere vissza holnap este! Anya és Ellen az operában lesznek. Kaptak jegyet Arnheiméktől, mert ők nem érnek rá. Addigra talán elő tudom teremteni a pénzt.

Hans kételkedve hallgatta a hűgát, arcára kiült a türelmetlenség.

– Ugyan, Ruth! Honnan szereznel annyi pénzt?

– Majd holnap megtudod. De most ne szólj erről egy szót sem, kérlek! Gyere, bemegyünk apához. Beszéljess vele egy kicsit! Nagyon rossz bőrben van – könyörgött Ruth szívhez szólón.

Hans kissé zavartan elkapta a tekintetét. Bántotta a lelkiismeret, hogy nem bánik elég szeretetteljesen az édesapjával. De az ég szerelmére, az apjuk mégiscsak katonatiszt, s nem holmi törékeny kisasszony! Azért mégis megpróbált barátságos mosolyt erőltetni az arcára, mielőtt beléptek volna a betegszobába.

– Szervusz, apa. Nos, hogy s mint vagy? Kissé jobban? – kérdezte tettetett vidámsággal.

– Köszönöm kérdésedet. A körülményekhez képest jól érzem magam. És te? Nem vagy szolgálatban?

– Majd csak három órától. Előtte azonban látni akartalak. Reméltem, hogy ma már elhagyod az ágyat.

– Holnap megpróbálok felkelni.

– Örömmel hallok, apa. Igazán örülök. Még valamit akartam mondani. Tegnap találkoztam egy régi bajtársammal, aki most azon a helyőrségen szolgál, ahol valamikor te is hadnagy voltál. Vacsora után még egy óracskát elüldögéltünk. Mit gondolsz, miről beszélgettünk?

Fritz von Steinbach arca egy pillanatra megrándult.

– Miről? – kérdezte halkán.

– Édesanya mostohanővéréről, Friede Sörrensenről. Ha tudnád, mekkora úr a környéken! A bajtársam nagyon elcsodálkozott, amikor megtudta, hogy a rokonai vagyunk, és sok szerencsét kívánt a dúsgazdag nagynénéhez. Az idős hölgynek állítólag rengeteg pénze és számos birtoka van. Mondd csak, apa, tulajdonképpen miért nem tartjuk vele a kapcsolatot? Nem meggondolatlanság, hogy nem közeledünk hozzá? Nem ment férjhez, nincsenek gyermekei. Szerinted nincs remény, hogy esetleg ránk hagyja a vagyonát?

Steinbach a plafonra emelte a tekintetét.

– Nincsen, fiam. Ezt a gondolatot verd ki a fejedből! Már mondtam nektek, hogy hosszú évek óta haragban vagyunk. Semmi okot nem tudnék, amiért Friede Sörrensen rátok hagyná a vagyonát.

– De hiszen mi vagyunk a legközelebbi rokonai! Szavamra mondom, az efféle családi viszályokat egykettőre el lehet simítani. Tudod, apa, kedvem támadt közelebből megismerni a tisztelt hölgyet. Mit szólsz hozzá?

Steinbach hirtelen felült.

– Semmi ilyesmit nem teszel! Megtiltom neked! – kiáltotta hevesen.

– De apa, kérlek, ne vedd rossz néven, de nem gondolod, hogy mégiscsak dőreség ez az elzárkózás? – Hans úgy tett, mintha nem vette volna észre, mennyire kihozta a sodrából az apját. – Úgy értem, hogy a mi helyzetünkben nem helyénvaló a makacs büszkeség. Minden alkalmat meg kell ragadnunk, hogy anyagi körülményeinken javítsunk – bizonygatta eltökélten.

Steinbach hosszan, mélyen sóhajtott.

– Ezzel a lehetőséggel nem fogunk élni – szólalt meg végül színtelenül. – Jól figyelj, fiam! Édesanyád és én súlyos, jóvátehetetlen igazságtalanságot követtünk el Friede Sörrensennel szemben. És már minden hidat felégettünk magunk mögött, érted?

Hans az ajkába harapott. Szemlátomást nagyon elkedvetlenítette, amit hallott. De azért ilyen könnyen nem adta be a derekát.

– Édesanya is fontolóra vette, hogy a nővéréhez fordul segítségért. Ne felejtse el, hogy az idő sok mindent feledtet.

A családfő görcsösen megmarkolta a takarót, eddig sápadt arca hirtelen kivörösödött. Homlokán kidagadtak az erek.

– Tudom, hogy anyátok említette a dolgot, és nagyon sajnálom. Soha nem fogom megengedni, hogy Friede Sörrensennel közeledjete, és segítséget kérjete tőle. Legalábbis amíg élek. Ezt egyszer s mindenkorra véd az eszedbe, Hans!

Az ifjú tiszt megvonta a vállát, mintha azt gondolná: magára vessen, aki nem fogadja el a jó tanácsot. Ruth azonban aggódva hajolt az édesapja fölé.

– Ne izgasd fel magad, apa! Kérlek, nyugodj meg!
Hans soha nem fog az akaratod ellenére cselekedni.

Steinbach erőltlenül visszahanyatlott a párnára. Ezután apa és fia már csak néhány közömbös szót váltottak. Hans hamarosan felállt, hogy elbúcsúzzon.

– Elkészönök édesanyámtól is, aztán indulnom kell – mondta hűvösen, majd mielőtt kiment volna, még egy utolsó, jelentőségteljes pillantást vetett a hűgára, mintha így akarná emlékeztetni az ígéreterre.

Amikor egyedül maradtak, Ruth csendesen leült az édesapja ágya mellé, és gyengéden, szeretettel megfogta a férfi kezét. A családfő lázas tekintettel nézett maga elé. Úgy tűnt, hogy zavaros gondolatok kavarnak a fejében.

– Friede, drága Friede! – hallotta a lány a suttogását.

– Drága édesapa, csak nem szökött fel újra a lázad? – Ruth aggódva figyelte a férfit.

– Mi a baj, gyermekem? – Steinbach összerezzent, mint aki mély álomból ébred. – Miért nézel ilyen furcsán rám? Ne aggódj, nincsen lázam!

– Az előbb Friedének szólítottál, apa!

– Valóban? – mosolygott erőltetetten. – Bizonyára nyitott szemmel álmodtam, Ruth. Tudod, nagyon hasonlítasz Friede Sörrensenre. A természeted és a vonásaid is rá emlékeztetnek.

– Édesanya mostohanővérére hasonlítok?

– Igen, kislányom. Mindig is ez volt az érzésem, de ma még feltűnőbb a hasonlóság.

– Biztosan azért, mert Hans szóba hozta őt.

– Anélkül is sokat gondolok rá – sóhajtott a férfi. –

Friede miatt édesanyád és én is alaposan rászolgáltunk a bűnhődésre.

– Valami rosszat követtetek el ellene? – kérdezte az édesapjához simulva Ruth.

– Nagyot vétkeztünk, igen! Kiöltük belőle az emberekbe vetett hitét, és visszaéltünk a bizalmával. Meg kell tudnod az igazat, kislányom, hogy megérthess. Már látom a jövőt: mindenki, édesanyád, Ellen, Hans engem fognak nyaggatni. Egy perc nyugtom nem lesz, amíg meg nem engedem nekik, hogy az örökség körül sündörögjenek. Tudnod kell, miért tiltakozom körömszakadtáig. Nos, figyelj, gyermekem! Friede Sörrensen a menyasszonyom volt, mielőtt az édesanyádat megismertem. Teljes szívemből szerettem. Aztán találkoztam édesanyáddal, és elárultam Friedét. Megcsaltam az édesanyáddal, s ő ezek után visszaadta a jegygyűrűt.

Ruth nem mozdult, hanem továbbra is szótlánul az édesapja kezét simogatta.

– Ezért gyűlöl titeket Friede Sörrensen, és ez táplálja a haragját? – kérdezte végül csendesen.

A férfi szomorúan elmosolyodott.

– Nem ismered Friedét, így nem is tudhatod, milyen nagylelkű és jóságos. Nem hiszem, hogy harag vagy gyűlölet élne benne. Nagyon szeretett engem, és nem is ment máshoz feleségül. Az olyan nők, mint ő, csak egyszer szeretnek igazán, de abba a szerelembe az egész lelküket beleadják. A hűtlenséggemmel összetörtem a szívét, és megfosztottam az élete értelmétől. És bár azóta egy fél emberöltő telt el, azt hiszem, egyikünk sem elég erős ahhoz, hogy viszontlássuk egymást.

Ruth lassan felemelte a fejét, és megértően nézett az apjára.

– Most már minden világos, édesapám.

– Ezt hogy érted, kislányom?

– Tudom, hogy te és édesanya miért nem vagytok boldogok.

Steinbach végigsimított a haján.

– Igen, soha nem voltunk boldogok. A vétünk ránk nehezedett.

– Csak egy dolgot nem értek. Megkérdezhetem?

– Kérdezz bátran! Ma nem akarok adós maradni a válasszal.

– Hogy voltál képes hűtlen lenni Friedéhez, amikor szeretted?

A férfi tekintete a mennyezetet fürkészte.

– Gyermekem, attól tartok, a kérdésedre nincs kielégítő válasz – felelte elgondolkozva. – Az emberi szív csupa ellentmondás. Most is csak azt mondhatom, hogy akkoriban mámoros bódulatban cselekedtem. Más magyarázatot nem találok ma sem.

Ruth lehajolt, és gyengéden megcirógatta a beesett férfiarcot.

– Látod, régi fájdalmakkal és bűnökkel terhelem az ártatlan lelkedet – sóhajtott fel Steinbach, mosolyt erőltetve az arcára. – Kérlek, próbáld meg mindezt elfeledni. Még egy kérésem volna hozzád, azután soha többé nem beszélünk erről a dologról. Ha egyszer váratlanul magához szólít az Úr, mert ezt sose lehet tudni, kérlek, keresd fel Friede Sörrensent, és mondd meg neki, hogy... – a férfi váratlanul, szinte riadtan elhallgatott.

– Hogy a szíved mélyén mindig őt szeretted? – szegezte neki Ruth határozottan a kérdést.

– Gyermekem, honnan veszed ezt? – A meglepett férfi megrendülten pillantott a lányára.

– Mindig éreztem, hogy édesanyát és téged nem köt össze igazi szerelem. Anya egyáltalán nem illik hozzád. Bocsásd meg az őszinteségemet! Azért vagyok ilyen nyílt, hogy tudd, velem mindent megbeszélhetsz. Mindig meg foglak érteni, és tiszta szívemből foglak szeretni.

A férfi megindultan nézte a lángba borult leányarcot. Lelke mélyéig meghatódott.

– Ruth! Drága, kedves Ruth! Milyen okos nagylány vagy!

– Nem haragszol rám, apa?

– Haragudni? Rád? Hogy tehetnék ilyet, gyermekem? Ma érzem át igazán, hogy milyen fontos voltál számomra az utóbbi viszontagságos időkben. Isten megáldjon érte! Most pedig ideje, hogy indulj ebédelni. Édesanyád nem szereti, ha késel.

Ruth újra megcsókolta az édesapját. A férfi bólintott, Ruth pedig kiment.

IV.

Ruth a délután folyamán felkereste a régiségkereskedőt, és elmondta a jövetele okát. Míg a régiségekkel telezsúfolt boltban a tulajdonost várta, az egyik polcon egy művészi hímzést pillantott meg. A szíve a torkában dobogott, amikor felfedezte, mennyire hasonlít arra, amit a ládában talált.

A kereskedő rögvest beleegyezett, hogy elmenjen Steinbachékhoz, és szemügyre vegye a portékát.

Még aznap délután sort kerített a látogatásra, és Ruth felkísérte a padlásra. A leány okosan, higgadtan alkudott. A kereskedőnek sokkal nehezebb dolga volt vele, mintsem gondolta.

Ruth úgy alkudozott, mintha az életéről lenne szó. Nagyon magas árakat szabott, mert tudta, hogy a kereskedő úgyszólván jócskán lefarag belőlük. Ügyesen eltitkolta határtalan örömét, amikor a képekért, a padért és a ládáért hétszáz márkát kapott. A kereskedő természetesen úgy tett, mintha nehezebbre esne kifizetni az összeget, és égre-földre esküdözött, hogy egy árva fillért nem keres a bolton. Csak Steinbach őrnagy úr és a kedves lánya iránti szívességből hajlandó ily magas árat fizetni.

Ruth elég okos volt, hogy ne higgyen neki, és továbbra is kézben tartotta a tárgyalást.

– Nincs más eladnivalója? – kérdezte a kalmár, miután megkötötték az üzletet.

Ruth mély lélegzetet vett, és igyekezett egykedvűnek látszani.

– Van még egy hímzés – felelte. – Érdekli?

– Egy hímzés. Persze hogy érdekel, hiszen az a legjobb üzlet. Kérem, mutassa meg! – mondta a férfi kapzsi fénnel a szemében.

– Nagyon szép és értékes darab – jegyezte még meg a lány, mielőtt elővette a kézimunkát.

– Ha tényleg az, meg is veszem.

Ruth kiterítette a kézimunkát, s közben lopva a férfi ravasz arcát figyelte. A kereskedő rezzentelen vonásai azonban nem árulták el a gondolatait, így izgatottan várakozott, amíg a férfi végzett az alapos vizsgálattal.

– Mennyibe kerül? – egyenesedett fel végre a kereskedő, és metsző pillantással végigmérte a leányt.

Ruth keze remegni kezdett. Készakarva leejtette a kézimunkát, majd lehajolt érte, hogy nyugtalanságát lepelle. Végül összeszedte a bátorságát, és eltökélten megszólalt:

– Háromezer márka.

A kereskedő behúzta a nyakát, és elutasítón legyintett:

– Miért itt a padláson őrizgette, ahol szétrágják a molyok? – kérdezte válasz helyett.

Ruth felujjongott magában. Már biztos volt benne, hogy valóban értékes darabra bukkant.

– Mivel szándékunkban állt eladni, nem akartuk a szobában használni. Nos, van kedve megvenni?

– Van-e kedvem? Ez nem kedv kérdése! Megvenném, ha a kisasszony olyan árat ajánlana, amin én is kereshek valamicskét.

– Éppen ilyen árat javasoltam.

– Ha azt akarom, hogy hasznom is legyen a bolton,

akkor az összeg felét tudom kifizetni, többet nem – tiltakozott a férfi fejcsóválva.

Ruth legszívesebben felkiáltott volna örömében, de sikerült uralkodnia magán.

– Akkor nem lesz az öné – jelentette ki, és sajnálkozva megvonta a vállát. – Kétezer márkás ajánlatot már kaptam, de annyiért sem adtam oda – mondta merészen.

A kereskedő Ruth arcát fürkészte, majd újra a hímzést kezdte vizsgálgatni.

– Kétezer márkáért nekem adja?

– Nem, mondtam, hogy az túl kevés.

– Adok még rá száz márkát.

– Az sem elég.

A férfi ekkor letette a hímzést, és az ajtó felé indult.

– Ebben az esetben nem kötünk üzletet.

Ruth megrémült, és majdnem elfogadta a kereskedő ajánlatát. Ám ekkor észrevette, hogy a férfi megtorpan a küszöbön. A lány színlelt közönnyel összehajtotta a kezimunkát, mintha el akarná tenni.

– Ha megtoldom még száz márkával, akkor kitűnő árat kap a kisasszony – sóhajtott a kalmár. – Hagyja, hogy én is keressek néhány márkát az üzleten! Ha kétezer-kétszáz márkánál többen fizetek, akkor egy fillér hasznom sem lesz.

– Akkor én is megnevezem a legalacsonyabb árat – húzta ki magát Ruth. – Adjon kétezer-háromszáz márkát, és öné a hímzés. Ráadásul még szépen is kereshet rajta.

– Kegyed szerint jó üzlet az, hogy évekig kell várnom a vevőre, és szerencsés esetben is csak száz márka a hasznom?

– Sokkal többet kereshet. Ez a darab el fog kelni háromezer márkáért. Kétezer-háromszáz az utolsó ajánlatom, egy vassal sem kevesebb.

A kereskedő bosszúsan figyelte a higgadt leányt. Bizonyára érdekelte az üzlet, különben nem javasolt volna magasabb árat. Hangos siránkozásba fogott, és tovább próbált alkudni az összegből. Ruth azonban hajthatatlan maradt, így végül a kereskedő beadta a derekát. Megkötték az üzletet.

Ruth határtalanul boldog volt. A képekért és a ládáért kapott hétszáz márkát oda kellett adnia az édesanyjának. A hímzést azonban el akarta titkolni. Háromszáz márkát Hansnak akart adni, a maradék kétezret pedig az édesapjának szánta. Hogy fog örülni, amikor megkapja a pénzt!

A kalmár a kocsiján hozott magával egy inast is, hogy azonnal elszállíttathassa a szerzeményt. Ruth a padláson maradt, amíg odalent rendeződtek a dolgok. A kézimunkáért kapott pénzt a ruhájába rejtette, a hétszáz márkát pedig a kezében tartotta.

Így lépett be a szobába, ahol az édesanyja és Ellen már az operára csinosították magukat. Steinbachné boldogan vette át a vártnál magasabb összeget. Átölelte Ruthot, és arcon csókolta.

– Bizonyára keményen kellett alkudoznod, drága kislányom. Milyen jó, hogy rád bíztam a dolgot! Engem biztosan becsaptak volna. Mindketten, Ellen is és te is, megérdemlitek az új kalapot. Holnap megvesszük – mondta vidáman.

Amikor Ellen is odajött hozzájuk, Steinbachné mindkét leánynak egy-egy tízmárkást nyomott a markába.

– Ezen azt vesztek, amit akartok. Annyira örülök ennek a pénznek!

Ruth eltette a pénzt és elhatározta, hogy az édesapjának vesz belőle valami hasznosat.

Ellen egy dalocskát dúdolgatva visszaszökdécselt a ruhásszekrényhez, Steinbachné pedig újra a tükör felé fordult. Ruth magányosan álldogált az ajtóban, majd lassan megfordult és kiment.

Halkan nyitott be a betegszobába. Mivel az édesapja éppen aludt, elhatározta, hogy elvégez néhány apró háztartási munkát. Később az édesanyja hívta, hogy segítsen bekapcsolni a ruháját. Természetesen Ellennek is volt egy kérése. Nem boldogult egyedül a frizurájával.

Amikor végre elkészültek, Steinbach asszony és Ellen gyors búcsút vettek Ruthtól, majd elindultak. Ruth benézett a betegszobába, ám az apja még mindig aludt.

Magányosan költötte hát el egyszerű estebédjét. Még javában vacsorázott, amikor betoppant Hans. A leány kipirult arccal és csillogó szemmel köszöntötte. Hansnak első ízben tűnt fel, hogy az idősebb húga is milyen elragadó leány. Ruth karcsú, hajlékony alakja, üde arca, dús hajkoronája és ragyogó szeme igazán szívderítő látványt nyújtott.

A fiatalember azonban nem sokáig figyelte a hűgát. Jövetelének sokkal fontosabb oka volt. Köntörfalazás nélkül bele is vágott a közepébe.

– Megszerezted a pénzt, Ruth? – kérdezte türelmetlenül.

– Tessék, itt van – tett le a leány egy borítékot az asztalra.

A meglepett fiatalember boldogan látta, hogy a boríték valóban háromszáz márkát rejt.

– Remek! Tündér vagy, húgocskám! Honnan varázsolta elő?

– Elloptam, Hans – mondta csendesen, komoly tekintetét a fiatalember nevető arcára emelve.

– Tessék? – ugrott hátra rémulten a bátyja. – Elment az eszed?

– Az igazat mondom – felelte a leány. Jól tudta, hogy Hans nem szerezhet tudomást az édesapjuknak szánt kétezer márkáról, különben könnyelműen annak is rögtön a nyakára hágna.

– Édesanya megbízásából eladtam a régi limlomot a padlásról. Mivel a kereskedőtől nagyobb összeget kaptam, mint amire számítottunk, vállaltam a bűnt, és visszatartottam neked háromszáz márkát. A szüleink mit sem sejtjenek erről.

Hans mélyen elpirult, és megragadta a húga kezét.

– Csodálatos teremtés vagy, Ruth! Azt hiszem, egy kicsit mindig is alábecsültelek. Soha nem fogom elfelejteni, hogy még erre is képes voltál értem! Magadért nem tetted volna meg, tudom.

– Valóban nem, de érted sem. Csakis azért tettem, hogy édesapánkat megkíméljem az újabb gondtól. Nem kell megköszönnöd. Ha mégis ki akarod fejezni a háládat, akkor igyekezz minél szerényebben költekezni.

– Apa balesete óta egyebet sem teszek, Ruth. Ezt a háromszáz márkát egy bajtársamtól kaptam kölcsön a becsületszavamra, és legkésőbb holnapután vissza kell fizetnem. Szörnyű lett volna, ha nem segítesz. Nem szí-

vesen fordultam volna apához a kéréssel. Ám amióta elterjedt a hír, hogy le kell szerelnie, senki nem hajlandó kölcsönadni nekem – magyarázta, miközben eltette a pénzt. – Szörnyű, hogy ez sem marad a zsebemben – sóhajtozott. – Egyébként is a csőd szélén állok.

Erre Ruth mosolyogva elővette az édesanyjától kapott tízmárkást.

– Tessék, Hans. Anya adta ajándékba.

– Nem, Ruth. Nem akarlak kifosztani. Neked is szükséged lesz rá – szabódott Hans.

– Nekem nem kell. Tedd csak el, ha hasznát veszed.

A fiatalember az ablakhoz lépett. Bizonytalanul pillantott körbe.

– Ó, Ruth, majd elsüllyedek szégyenemben. Milyen nemes, önzetlen lélek vagy!

– Hagyd a hízelgést! – nevetett a leány. – Nem szoktam hozzá, tőled meg végképp nem!

– Nos, indulnom kell, hogy megadjam a tartozásomat. Édesapa bizonyára alszik, különben mellette lennél.

– Igen, elaludt.

– Édesanya és Ellen pedig az operában vannak. Talán odamegyek, és üdvözlöm őket a szünetben. Édesanya örülni fog. Mennyi pénzt kapott az ócskaságokért a háromszáz márkámon kívül?

– Hétszáz márkát.

– Az áldóját! Akkor biztosan kitűnő hangulatban van. Mondd, neked is feltűnt, hogy apa milyen furcsán viselkedik, ha anya nővére kerül szóba?

– Biztosan jó oka van rá, és ezt tiszteletben kell tartanunk.

– Könnyen beszélsz. Mindig is szerény voltál. Én azonban nem adom fel a reményt, hogy jobb belátásra bírjam. Egyelőre édesanyát fogom megpuhítani. Annyit már kiderítettem, hogy csöppet sincs ellenére, hogy közeledjen a nővéréhez.

– Jobban tennéd, ha ezt a döntést apára bízád.

– Természetesen, de egy kis ösztönzés azért nem árt. Nos, ég veled, húgocskám! Hálás köszönet, örökre leköteleztél.

Hans gyorsan elhagyta a szülői házat, hogy visszafizesse barátjának a kölcsönt, majd röviddel az előadás befejezése előtt megérkezett az operába, ahol megvárta az édesanyját és Ellent. Lizzi asszony olyan jó hangulatban volt, hogy a két kedvenc gyermekével egy étteremben vacsorázott.

Eközben Ruth a betegágy mellett üldögélt. Amikor a családfő felébredt, a leány a takaróra tette a kétezer márkát, és elmesélte a történetét. Nagyon nyomasztotta, hogy nem mondhatta el a teljes igazságot, de nem tehetette meg, hiszen szeretett édesapját csak így kímélhette meg egy újabb szomorúságtól. Steinbach megkönnyebbülten sóhajtott, amikor a kezébe vette a pénzt.

– Ez váratlan szerencse, gyermekem. Talán segít átvezelnünk az elkövetkező nehéz időket. Igaz, nem fog sokáig tartani a pénz. Holnap azonban beszélek édesanyáddal a szükséges megszorításokról, amiket vállalnunk kell.